

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCFADDEN, FREIDA

Deținutul / Freida McFadden ; trad. din lb. engleză și note
de Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-451-3

I. Apetrei, Mihaela traducător (trad. ; note)

821.111

FREIDA MCFADDEN

DEȚINUTUL

*Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Apetrei*

Redactor: **Mihaela Savu**
Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

The Inmate

© 2022 by Freida McFadden

First published in the English language in 2022 by Storyfire Ltd,
trading as Bookouture.

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

ÎN PREZENT

În timp ce poarta închisorii se trântește în urma mea, îmi pun la îndoială toate deciziile luate în viață.

Nu aici ar trebui să mă aflu. Absolut *deloc*. Cine ar vrea să stea închis într-un penitenciar de maximă securitate? Aș pune rămășag că nimeni nu-și dorește asta. Dacă te trezești într-o bună zi între aceste ziduri, probabil că ai luat decizii proaste în viață.

Eu în mod sigur am făcut-o.

— Numele?

O femeie în uniformă albastră de gardian mă privește din spatele geamului de protecție al cabinei sale, aflate chiar la intrarea în pușcărie. Are ochii mohorâți și sticloși și pare că nu-și dorește câtuși de puțin să se afle aici, așa cum nu-mi doresc nici eu.

— Brooke Sullivan, răspund eu, dregându-mi ușor vocea. Ar trebui să mă întâlnesc cu Dorothy Kuntz.

Femeia se uită pe foile prinse într-un clipboard pe care îl ține în față. Cercetează lista fără să dea în vreun fel de înțeles că m-a auzit sau că știe ceva despre motivul pentru care mă aflu aici. Arunc o privire în spate, în mica sală de așteptare acum pustie, unde nu se află decât un bătrân cu chipul plin de riduri așezat pe unul dintre scaunele de plastic, cufundat în lectura unui ziar, ca și când ar călători cu autobuzul. Ca și când nu am fi înconjurați

de un gard de sârmă ghimpată, punctat din loc în loc cu turnuri de observație mătăhăloase.

După câteva minute care îmi par o eternitate, un bâzâit puternic răsună în sală – îndeajuns de tare încât să mă facă să tresar speriată și să mă dau un pas înapoi. În dreapta mea se deschide lent o poartă din zăbrele verticale, roșii, dând la iveală un culoar lung și prost luminat.

Mă uit în lungul lui, încremenită în loc de parcă aș fi prins rădăcini.

– Ar... ar trebui să intru?

Femeia ridică spre mine ochii inexpressivi.

– Da – du-te. Treci prin controlul de securitate din capătul culoarului.

Dă din cap în direcția coridorului întunecat și pornesc lent într-acolo, în timp ce mă trec fiori reci pe șira spinării. Îndată ce trec pragul porții zăbrele, aud cum aceasta alunecă și se închide în spatele meu cu un bufnet răsunător. N-am mai fost niciodată aici. Interviul pentru job a avut loc telefonic, iar directorul era atât de disperat să mă angajeze, încât nici măcar nu s-a mai simțit dator să mă cunoască în persoană – CV-ul și scrisorile de recomandare i-au fost de ajuns. Am semnat un contract pe o perioadă de un an și i l-am trimis prin fax, săptămâna trecută.

Și acum iată-mă aici. Pentru următorul an din viața mea.

Este o greșeală. Nu ar fi trebuit să vin în veci în locul ăsta.

Mă uit în urmă, la gratiile roșii care s-au închis deja în urma mea. Nu e prea târziu. Chiar dacă am semnat un contract, sunt sigură că pot renunța la el. Încă mă pot răsuci pe călcâie și pot lăsa în urmă locul

ăsta. Spre deosebire de locatarii închisorii, eu nu sunt obligată să mă aflu aici.

Nu voiam acest job. Îl voiam pe oricare altul, în afară de ăsta. Dar am depus CV-ul la absolut toate aflate pe o rază de șaiszeci de minute depărtare de orașul Raker, din nordul statului New York, iar închisoarea asta a fost singurul loc de unde am fost sunată pentru interviu. Era ultima pe lista mea, însă m-am considerat norocoasă când m-au angajat.

Așa că merg înainte.

La controlul de securitate din capătul culoarului dau peste un bărbat care păzește o a doua poartă zăbrele. Are vreo patruzeci de ani și e tuns scurt, în stil militar; poartă aceeași uniformă albastră, scortoasă, ca a femeii cu ochi morți de la ghișeu de la intrare. Cobor privirea spre ecusonul pe care-l are prins la buzunarul de la piept: gardian Steven Benton.

– Salut! spun pe un ton care mi se pare un pic cam voios, dar nu mi-l pot reține. Sunt Brooke Sullivan, e prima mea zi de lucru aici.

Benton pironeste asupra mea doi ochi întunecați, fără ca expresia de pe chip să i se schimbe în vreun fel. Mă foiesc stânjenită, punându-mi la îndoială alegerile vestimentare din această dimineață. Având în vedere că voi lucra într-o închisoare de maximă securitate pentru bărbați, mi-am imaginat că ar fi mai bine să mă îmbrac în așa fel încât să nu sugerez nimic. Așa că port o pereche de pantaloni negri, drepecți, asortați cu o cămașă cu mânecă lungă, tot neagră, încheiată până la gât. Afară sunt aproape 26 de grade, una din zilele fierbinți de vară, așa că regret tot negrul ăla, dar mi s-a părut o modalitate de a atrage mai puțin atenția asupra mea. Mi-am prins părul într-o coadă simplă, la spate. Singurul machiaj pe care îl port este un corector care să-mi

ascundă cearcănele negre de sub ochi și o urmă de ruj aproape de aceeași culoare cu buzele.

— Data viitoare, spune el, fără tocuri.

— Oh!

Cobor privirea spre pantofii negri cu toc. Nimeni nu mi-a dat vreo indicație asupra codului vestimentar de aici, cu atât mai puțin în privința codului *pentru încălțăminte*.

— Păi nu-s foarte înalte. Și sunt *butucănoase* — adică nu-s ascuțite sau ceva de genul ăsta. Chiar nu cred că...

Benton mă sfredește cu privirea și protestele îmi mor pe buze. Fără tocuri. Am priceput.

Gardianul îmi scanează geanta cu un detector de metale, apoi trec eu însămi printr-un detector mai mare. Fac o glumă nervoasă, cum că m-aș simți ca la aeroport, dar încep să mă prind că tipului ăstuia nu prea îi plac glumele. Data viitoare, fără tocuri și fără glume.

— Ar trebui să mă întâlnesc cu Dorothy Kuntz, îi spun. Este asistentă aici.

Benton mârâie.

— Și tu ești tot asistentă?

— Asistentă calificată, îl corectez. O să lucrez la cabinetul medical al închisorii.

Ridică sprâncenele spre mine.

— Îți doresc succes, ce să zic.

Nu înțeleg prea bine ce insinuează.

Apasă un buton și aud iar bâzâitul acela care îți perforează timpanul, apoi se deschide și a doua poartă zăbreliță. Benton mă direcționează pe un culoar care duce la secția medicală a închisorii. Simt un miros ciudat de chimicale; tuburile fluorescente de deasupra capului pâlpaie neîncetat. Cu fiecare pas pe care-l fac, sunt tot

mai înspăimântată ca nu cumva vreun deținut să apară de nicăieri și să mă ciomăgească până mă lasă lată, cu unul dintre pantofii pe care-i port.

Fac stânga la capătul culoarului și dau peste o femeie care mă așteaptă. Are vreo șaiszeci de ani, părul cărunt, tuns scurt, și o statură îndesată — mi se pare ceva familiar în înfățișarea ei, dar n-aș putea spune ce anume. Spre deosebire de gardieni, ea poartă uniformă bleumarin. Ca toți ceilalți pe care i-am întâlnit până acum în această închisoare, nu schițează niciun zâmbet. Mă întreb dacă nu cumva e împotriva regulilor să zâmbesti. Ar trebui să verific în contract. *Angajații ar putea fi concediați dacă sunt prinși zâmbind*.

— Brooke Sullivan? mă întreabă ea cu o voce aspră, mai joasă decât m-aș fi așteptat.

— Eu sunt. Tu ești Dorothy?

Cam la fel ca bărbatul de la intrare, mă măsoară din privire de sus până jos. Și, tot ca el, pare complet dezamăgită de ce vede.

— Fără tocuri, îmi spune la final.

— Știu. Am...

— Dacă știi, de ce le porți?

— Adică...

Îmi ia foc fața.

— Acum știu.

Îmi acceptă răspunsul fără tragere de inimă și decide să nu mă oblige să fac desculță turul secției. Flutură din mână și pornesc supusă după ea, pe culoar. Tot interiorul secției medicale duhnește de același miros de chimicale ca în restul pușcăriei și deasupra capului pâlpaie aceleași tuburi de neon. De-a lungul peretelui sunt aliniate câteva scaune de plastic, însă nu se află nici tipenie în jur. Femeia deschide larg ușa uneia dintre săli.

— Aici va fi cabinetul tău pentru consultații, îmi spune ea.

Mă uit înăuntru. Încăperea este cam pe jumătate față de cele din clinica pentru urgențe din Queens, unde am lucrat înainte. Însă, în afară de asta, arată cam la fel. Un pat de consultații în mijloc, un scaun pentru mine și o mică masă de lucru.

— O să am un birou? o întreb.

Dorothy clatină din cap.

— Ai un birou aici. Nu-l vezi?

Deci va trebui să completez actele cu pacienții privind peste umărul meu?

— Dar un computer există?

— Toate dosarele medicale sunt ținute pe hârtie.

Sunt uluită de ce aud. N-am mai lucrat vreodată undeva unde toate documentele medicale să fie pe hârtie. Nici nu-mi dau seama cum li se mai permite așa ceva. Însă presupun că în pușcărie regulile sunt un pic diferite.

Femeia arată spre încăperea de lângă cabinetul de consultații.

— Acolo este arhiva. O poți deschide cu legitimația de serviciu. O să primești una înainte să pleci.

Ridică propria legitimație în dreptul scannerului din perete și aud un clic sonor. Deschide larg ușa, lăsând la vedere o cămaruță prăfuită, plină cu dulapuri. Tone și tone de dulapuri cu dosare. O să fie agonizant.

— Este și un medic care să ne supravezeze?

Ezită.

— Doctorul Wittenburg se ocupă de vreo șase închisori. N-o să-l vezi prea mult pe-aici, dar e disponibil la telefon.

Asta mă cam neliniștește. La clinica pentru urgențe nu eram niciodată lăsată singură. Dar presupun că problemele de acolo erau mai grave decât ce-o să văd aici. Cel puțin așa sper.

Următoarea noastră oprire este în cabinetul cu materiale și echipamente medicale. Seamănă foarte bine cu cel din clinica de urgențe, dar este, firește, mai mic — și nu se poate intra decât cu legitimația. Au aici pansamente, materiale pentru sutură, diferite cutii, tuburi și substanțe.

— Numai eu pot elibera medicamente, îmi spune Dorothy. Tu îi scrii pacientului rețeta și eu îi dau medicamentele. Dacă i-ai prescris ceva ce nu avem, putem comanda.

Îmi șterg palmele ude pe pantalonii negri.

— În regulă, OK.

Dorothy mă privește lung.

— Știi că e stresant să lucrezi într-o închisoare de maximă securitate, dar trebuie să știi că mulți dintre bărbații ăștia îți vor fi recunoscători pentru munca pe care o faci. Cât timp te porți profesionist, nu vei avea niciun fel de problemă.

— Bine...

— Nu cumva să împărtășești informații personale, de niciun fel.

Buzele i se întind într-o linie dreaptă.

— Nu le spune unde locuiești. Nu le spune absolut nimic despre viața ta. Nu le arăta poze. Ai copii?

— Am un băiat.

Dorothy mă privește surprinsă. Se aștepta să spun „nu”. Cei mai mulți sunt surprinși când află că am un copil. Deși am douăzeci și opt de ani, arăt mult mai tânără. Cu toate că eu mă simt mai în vârstă.

Arăt de parcă aş fi în liceu şi mă simt ca şi când aş avea cincizeci de ani. Povestea vieţii mele.

— Ei bine, spune Dorothy, nu vorbi despre puştiul tău. Ține-o la nivel profesionist. Întotdeauna. Nu ştii cum erai tu obișnuită la jobul de dinainte, dar bărbațiiăștia nu sunt prietenii tăi. Sunt criminali care au comis delictes extrem de serioase și o mulțime dintre ei au primit sentințe pe viață.

— Ştiu.

Frate, chiar ştiu.

— Şi, mai presus de orice...

Ochii albaştri ca gheața ai lui Dorothy mă sfredlesc fără milă.

— Trebuie să ții minte că, în timp ce unii vor veni la tine din motive întemeiate, unii se prezintă ca să facă rost de medicamente. Avem în farmacie o cantitate mică de opioide, dar sunt rezervate pentru ocazii foarte rare. Nu-i lăsa să te păcălească să le prescrii narcotice ca să abuzeze de ele sau să le vândă.

— Bineînțeles...

— De asemenea, adaugă ea, să nu accepți niciodată niciun fel de plată în schimbul narcoticelor. Dacă cineva îți face o astfel de ofertă, vii direct la mine.

Trag aer în piept.

— N-aș face *niciodată* așa ceva.

Dorothy îmi aruncă o privire severă.

— Da, mă rog, așa a zis și cea de dinaintea ta. Acum o să sfârșească ea însăși într-un astfel de loc.

Rămân fără cuvinte preț de o clipă. Când am fost interviuată de director, am întrebat despre asistenta care a lucrat aici înaintea mea și mi s-a spus că a plecat din „motive personale”. Nu a menționat nicio secundă să fi fost arestată pentru că a vândut opioide deținuților.

E șocant să te gândești că ultima persoană care a avut jobul ăsta este acum încarcerată. Am auzit că, odată ce-ai intrat în sistemul penitenciar, e greu să mai ieși. Poate la fel se întâmplă și cu cei care lucrează aici.

Dorothy îmi vede expresia de pe față și chipul i se îmblânzește abia sesizabil.

— Nu-ți face griji, spune ea. Nu e atât de înfricoșător pe cât crezi. Serios, este exact ca orice al job în sistemul medical. Vezi pacienți, îi faci bine și-i trimiți înapoi să-și vadă de viață.

— Da...

Mă scarpin la ceafă.

— Mă întrebam... Voi fi responsabilă de *toți* deținuții din penitenciar? Adică acopăr doar un segment sau...?

Buzele femeii se arcuiesc într-un zâmbet.

— Nu, tu ești responsabilă, fetițo. Tu îi vezi pe toți. Ai vreo problemă cu asta?

— Nu, absolut deloc, răspund eu.

Însă e o minciună.

Adevăratul motiv pentru care am ezitat să accept jobul acesta nu e că mă tem să nu cumva să mă omoare vreun deținut cu propriul pantof. Motivul e unul dintre cei încarcerati aici. Un bărbat pe care l-am cunoscut cu multă vreme în urmă și pe care nu sunt deloc dornică să-l revăd.

Însă nu-i pot mărturisi asta lui Dorothy. Nu-i pot dezvălui că primul meu iubit este închis pe viață, fără posibilitate de eliberare, în Penitenciarul de Maximă Securitate din Raker.

Și că eu sunt cea care l-a băgat aici.